

ELSŐ FEJEZET

A 485GA18M számú újszülött 2076. június 30-án, reggel 6 óra 7 perckor halt meg. A kislány három napot élt. Az embergyerekek átlagos élettartama a Szakadás óta ötvenhat óra volt.

Már nevet sem adtak nekik.

Kira Walker tehetetlenül nézte, ahogy dr. Skousen megvizsgálja az apró tetemet. A teljes testüket elfedő egyenruhát és gázmaszkot viselő, arctalan ápolónők – akik közül minden második maga is terhes volt – feljegyezték élete és halála minden egyes részletét. Az anya elkeseredett sirámainak eltompította az üvegfolysó. Ariel McAdams alig múlt tizennyolc éves. Egy hulla anyja.

– Születési alaphőmérséklet 37,2 fok – olvasta fel az egyik ápolónő a hőmérő adatait. Az álarc alatt fémesen hatott a hangja, Kira nem tudta a nevét. Egy másik ápolónő gondosan átvezette a számokat egy sárga papírlapra. – Két nap után 36,6 fok – folytatta az ápolónő. – Ma reggel 37,2. A halál beálltakor 40,5 fok. – Csendesen mozogtak a teremben, mint halványzöld árnyak a holtak országában.

– Hadd vegyem a karomba! – kiáltotta Ariel. A hangja csattant, majd elcsuklott. – Csak hadd fogjam meg egy kicsit!

Az ápolónők nem vettek róla tudomást. Ez volt a héten a harmadik szülés és a harmadik haláleset, fontosabbnak tartották feljegyezni a halál adatait és tanulni belőlük – és megelőzni, ha nem is a következőt, hát akkor az azután következőt, vagy a századikat, vagy az ezrediket. Rátalálni, hogyan lehet életben tartani egy embergyereket.

– Szívritmus? – kérdezte egy másik nővér.

Nem bírom tovább, gondolta magában Kira. *Ápolónőnek jöttem, nem temetkezési vállalkozónak...* – Szívritmus? – kérdezte ismét a másik, most már sürgetően. Hardy nővér volt az, a szülészet vezetője.

Kira észbe kapott: a szívritmus figyelése az ő feladata volt.

– Szívritmus egyenletes, egészen ma reggel négyig, percenként 107 és 133 között. Szívritmus öt órakor 149. Szívritmus hat órakor 154. Szívritmus hat óra hat perckor... 72.

Ariel ismét felkiáltott.

– Az én adataim is megegyeznek – mondta egy másik ápolónő. Hardy nővér leírta a számokat, de dorgálóan nézett Kirára.

– Koncentráljon! – mondta gorombán. – Sok gyakornok az egyik szemét is feláldozná, hogy itt lehessen a maga helyén!

– Igenis, asszonyom! – biccentett Kira.

Dr. Skousen a terem közepén állva átadta a halott csecsemőt az egyik ápolónőnek, és lehúzta az arcáról a maszkot. A szeme ugyanolyan élettelennek látszott, mint a gyermek.

– Azt hiszem, egyelőre ez minden, amit tudhatunk. Mossák le, és teljes vérképet kérek! – Kiment, és Kira mellett az összes nővér tovább tevékenykedett, becsomagolták a babát a temetéshez, letörölték a felszereléseket, felmosták a vért. Az elfeledett és magára hagyott anya sírt. Arielt mesterségesen termékenyítették meg, nem volt sem férje, sem barátja, aki vigasztalna. Kira engedelmesen összeszedte a feldolgozandó jegyzeteket, de nem tudta megállni, hogy ne pillantson az üveg mögött szipogó lányra.

– Gyakornok, arra figyeljen, ami a dolga! – mondta Hardy nővér. Ő is lehúzta az arcáról a maszkot, a haját a homlokára ragasztotta az izzadság. Kira némán nézett rá. Hardy nővér visszabámult, majd felhúzta a szemöldökét. – Mit jelent a testhőmérséklet megugrása?

– Hogy a vírus túljutott a telítettségi ponton – idézte fel Kira a tanultakat. – Oly mértékben replikálta magát, hogy elnyomta a gyerek légzőrendszerét, a szív pedig gyorsabb ritmussal próbálta kompenzálni.

Hardy nővér bólintott, és Kira most először vette észre, hogy vérekektől vörös a szeme.

– Egy nap a kutatók fel fogják fedezni a logikát ezekben az adatokban, és kidolgoznak egy gyógymódot. De ezt csak akkor tudják megtenni, ha mi...? – Szünetet tartott, várta, hogy Kira fejezze be helyette.

– Ha mi a lehető legalaposabb módon nyomon követjük a betegséget minden egyes gyereknél, és ha tanulunk a tévedéseinkből.

– A gyógymód felfedezése a maga kezében lévő adatokon múlik – mutatott rá Hardy nővér Kira papírajaira. – Ha nem jegyzi fel, ez a gyerek hiába halt meg.

Kira ismét biccentett, és dermedten próbálta rendezgetni a papírlapokat az irattartójában.

A főnővér elfordult, de Kira megkocogtatta a vállát. Amikor visszanézett, Kira nem mert a szemébe nézni.

– Elnézést, asszonyom, de ha a doktor úr végzett a holttesttel, Ariel kézbe vehetné egy kicsit? Csak egy percig?

Hardy nővér sóhajtott, a fáradtság átütött komor, hivatalos arcki-fejezésén.

– Nézze, Kira, tudom, hogy milyen gyorsan végezte el az oktatóprogramot. Nyilvánvalóan van tehetsége a virológiához és az RM elemzéséhez, de a technikai képességek csak egy részét teszik ki a

feladatának. Érzelmileg is készen kell állnia, különben a szülészeti osztály elevenen felfalja. Három hete van nálunk, ez a tizedik halott gyereke. Nekem a kilencszáznolcvankettedik. – Itt szünetet tartott, hosszabbat, mint Kira várta. – Meg kell tanulnia továbblépni.

Kira a síró és a vastag üvegablakot ököllel verő Ariel felé nézett. Nyelt egy nagyot.

– Tudom jól, hogy sokat elveszített, asszonyom. De Arielnek ez az első.

Hardy nővér hosszasan nézett Kirára, a szemébe valami távoli árnyék települt. Végül hátrafordult.

– Sandy!

Az apró tetemmel éppen az ajtó felé induló fiatal ápolónő felkapta a fejét.

– Csomagold ki a babát – mondta Hardy nővér. – Az anyja kézbe veszi egy kicsit.

Nagyjából egy óra múlva Kira végzett a papírmunkával, pont időben, hogy elérjen a városházára, a Szenátus által összehívott tanácsülésre. Marcus csókkal fogadta a hallban, és Kira megpróbálta levetkőzni a hosszú éjszaka feszültségét. Próbálta viszonzni Marcus mosolyát. Ha ő ott van, mindig könnyebb az élet.

Ahogy kiléptek a kórházból, Kira hunyorgott a kimerült szemére hirtelen rátámadó természetes napfénytől. A kórház a technológia bástyájaként állt a város közepén, annyira elütött a romos háztól és az elgazosodott utcáktól, hogy akár úrhajó is lehetett volna. A rombolás nagyját már persze eltakarították, de a Szakadás jelei mindenhol láthatóak voltak még tizenegy év után is: a magukra hagyott autókat hal- és zöldségárusok foglalták el, a házak előtti udvarokból kertek és csirketelepek lettek. Az egykor annyira civilizált világ – a régi, a Szakadás előtti világ – ma már úgy nézett ki, mint a kőkorszaktól alig egy

lépésre álló kultúrától kölcsönzött romhalmaz. A kórházat energiával ellátó napelemek olyan luxust képviseltek, amelyről East Meadow lakóinak a többsége legfeljebb álmodozhatott.

Kira elrúgott egy kavicsot az utcán.

– Azt hiszem, én ezt nem bírom tovább.

– Akarsz riksába szállni? – kérdezte Marcus. – A sportcsarnok nincs olyan messze.

– Nem a lábammal van a baj – válaszolta Kira. – Hanem... a kórházzal, a csecsemőkkel. Az életemmel. – Eszébe jutottak a sápadt, véres szemű és fáradt, annyira fáradt ápolónők. – Tudod, hány kisbaba halálát néztem végig? – kérdezte halkán. – Már mint a saját szememmel, odabent, közvetlen közletről.

Marcus megfogta a kezét.

– Nem a te hibádból haltak meg.

– Fontos az, hogy kinek a hibájából? – csattant fel Kira. – Attól még ugyanúgy halottak!

– A Szakadás óta senkinek sem sikerült megmentenie egyetlen gyereket sem. Senkinek. Te három hete vagy ott gyakornok. Nem kérhetsz számon magadon olyasmit, amit még az orvosok és a kutatók sem tudtak elérni.

Kira megállt, és döbbsenten nézett rá. Ezt nem mondhatja komolyan.

– Ezzel azt akarod elérni, hogy jobban érezzem magamat? – kérdezte. – Hát ennek nagyon buta módja azt felhozni, hogy lehetetlen megmenteni egy kisbaba életét!

– Tudod jól, hogy értem – válaszolta Marcus. – Csak azt mondom, hogy nem személyesen te vagy az oka. Azokat a gyerekeket az RM ölte meg, nem Kira Walker.

Kira a távolba pillantott a szélesedő úton.

– Így is lehet nézni a dolgot.

A tömeg egyre sűrűbbé vált, ahogy a sportcsarnokhoz közeledtek, talán meg is fog telni, hónapok óta először. Amióta a Szenátus megszavazta a Remény törvény legutóbbi kiegészítését, amellyel tizen-nyolc évre csökkentették a terhességi korhatárt. Kira hirtelen valami szorítást érzett a gyomrában, és elfintorodott.

– Szerinted miről fog szólni ez a „rendkívüli gyűlés”?

– A Szenátust ismerve valami unalmas dologról. Majd közel ülünk a kijáráthoz, hogy ki tudjunk osonni, ha Kessler megint valami hosszú szónoklatba kezd.

– Nem hiszed, hogy valami fontos lehet? – kérdezte Kira.

– Hát, hogy fontoskodó lesz, az biztos – válaszolta Marcus. – Az mindig kitelik a Szenátustól. – Rámosolygott, észrevette a lány komoly tekintetét, és összeráncolta a homlokát. – Ha tippelnem kellene, azt mondanám, hogy a Hangról fognak beszélni. Ma reggel híre ment a laborban, hogy ezen a héten megint megtámadtak egy tanyát.

Kira a járdára nézett, tudatosan kerülte a tekintetét.

– Arra nem gondoltál, hogy megint lejjebb akarnák vinni a terhességi korhatárt?

– Máris? – kérdezte Marcus. – Még kilenc hónap sem telt el... nem hinném, hogy ismét módosítanak, még mielőtt a tizennyolc évesek kihordanák a terhességüket.

– Én igen. – Kira még mindig a földre nézett. – Mert számukra a Remény törvény az egyetlen megoldás a problémára. Azt gondolják, ha elegendő csecsemő születik, csak akad majd közöttük egy rezisztens. De nem megy, és már tizenegy év óta nem megy, és egy csomó tinédzser teherbe ejtése nem fog ezen változtatni. – Elengedte Marcus kezét. – Ugyanez van a kórházban: gondjukat viselik a kismamáknak, ügyelnek rá, hogy minden steril legyen, minden adatot rögzítenek, de a csecsemők mégis meghalnak. Egészen pontosan tudjuk, hogy miért halnak meg. Annyi mindent tudunk erről, hogy már a gondolatától

beteg vagyok... de abszolút semmit nem tudunk arról, hogyan menthetnénk meg őket. Megint rengeteg lány lesz terhes, és semmi más nem érünk el ezzel, mint még több halott csecsemőt és még több jegyzettömböt, tele ugyanazokkal a statisztikákkal a gyerekek halálának módjáról. – Érezte, hogy előnti az arcát a hév, miközben kicsordultak a könnyek a szeméből. Ahogy mentek az úton, néhányan rájuk néztek; a nők között sok volt a terhes, és Kira biztosra vette, hogy páran meghallották, amit mondott. Nyelt egyet, szorosan keresztbe fonta a karját. Mérges volt, és szégyellte magát.

Marcus közelebb lépett hozzá, és átkarolta a vállát.

– Igazad van – súgta a fülébe. – Abszolút igazad van.

Kira a karjára hajtotta a fejét.

– Köszönöm.

– Kira! – kiáltotta valaki a tömegből.

Kira felnézett, és közben a kézfejjével letörölte a könnyeit. Madison izgatottan integetve hámozta át magát a sokaságon. Kira nem tudta megállni, hogy elmosolyodjon. Madison pár évvel idősebb volt nála, de együtt nőttek fel, gyakorlatilag testvérként abban a rögtönzött családban, amely összejött a Szakadás után. Felemelte a kezét, és vissza-integetett.

– Mads!

Madison odaért hozzájuk, és izgatottan átölelte Kirát. Újdonsült férje, Haru pár lépéssel lemaradva követte. Kira nem ismerte jól a férfit, aki a Védelmi Hálózatban dolgozott, amikor találkozott Madissonnel, és csak pár hónappal ezelőtt, a házasságkötésük után került át civil szolgálatba. Haru megszorította a kezét, és ünnepélyesen biccentett Marcus felé. Kira ismét elcsodálkozott magában, hogyan szerethetett bele Madison egy ilyen komoly valakibe, de aztán úgy vélte, Marcushoz képest mindenki komoly.

– Jó látni titeket – mondta Haru.

– Látsz engem? – tapogatta végig magát Marcus, hirtelen megdöbbenést tettetve. – Akkor elmúlt a bájital hatása? Utoljára adom oda az ebédemet egy beszélő mókusnak!

Madison elnevette magát, Haru pedig zavarodottan húzta fel a szemöldökét. Kira várakozva nézett rá, de egy idő után már annyira viccesnek találta a humorérzéke hiányát, hogy nem bírta tovább, és rajta is úrrá lett a kacagás.

– Meséljetelek, hogy vagytok? – kérdezte Madison.

– Túlélünk – válaszolta Kira. – Éppen hogy.

Madison fintorgott.

– Nehéz volt az éjszaka a szülészeten?

– Arielnek megszületett a kisbabája.

Madison elsápadt, a szemébe őszinte szomorúság ült. Kira látta, mennyire bántja a dolog, most, hogy már majdnem tizennyolc éves. Madison még nem volt terhes, de már csak idő kérdése volt.

– Sajnálom. A gyűlés után beköszönök hozzá, és megkérdezem, hogy tudok-e segíteni valamiben.

– Jó ötlet – mondta Kira –, de nélkülem kell mennetek, ma kármentő akcióra indulunk.

– De hisz egész éjjel fent voltál! – tiltakozott Madison. – Nem küldhetnek kármentésre!

– Szundítok egyet indulás előtt – válaszolta Kira –, de muszáj men-nem. Odabent kezdek teljesen szétesni, és szükségem van egy kis változatosságra. Ráadásul be kell bizonyítanom Skousennek, hogy képes vagyok rá. Ha a Védelmi Hálózatnak szüksége van egy medikára a kármentő akciójához, akkor rohadt jó medika leszek, a legjobb, akit valaha is láttak.

– Szerencsénk van veled – ölelte át megint Madison. – Jayden is megy?

– Ő az egységvezető őrmester – bólíntott Kira.

Madison elmosolyodott.

– Öleld meg helyettem! – Jayden és Madison testvérek voltak. Nem fogadott testvérek, hanem igaziak, az egyetlen közvetlen genetikai rokonok az egész világon. Egyesek szerint az ő esetük bizonyította, hogy az RM-immunitás örökölheto, ami miatt még bosszantóbb volt, hogy egyetlen újszülöttnek sem sikerült túlélne. Kira szerint az volt a valószínűbb, hogy Madison és Jayden egy talán megismételhetetlen anomáliát képviselnek.

Valamint Jayden volt az egyik legvonzóbb emberi lény a megmaradtak közül, ahogy azt Kira gyakran el is mondta Madisonnak. Kira huncutul nézett Marcusra.

– Csak öleljem? Átadhatok neki egy-két puszit is.

Marcus zavarodottan nézett Haru felé.

– Nos. Szerinted miről fog szólni ez a gyűlés?

Kira és Madison nevetett, és Kira boldogan felsóhajtott. Madison mindig felvidította.

– Bezárják az iskolát – mondta Haru. – A sziget legfiatalabb gyerekei mindjárt elmúlnak tizennégy évesek, és lassan több már a tanár, mint a diák. Gondolom, mindenkit átíratnak valamilyen szaktanfolyamra, a tanárokat pedig oda küldik, ahol hasznosabbá tehetik magukat.

– Szerinted így lesz? – kérdezte Kira.

– Én ezt tenném – vonta meg a vállát Haru.

– Valószínűleg megint nyomni fogják azt a szöveget a Részlege-sekről – mondta Madison. – A Szenátus képtelen leszállni erről a témáról.

– Érhető is, nem? – kérdezte Haru. – Mindenkit megöltek a Földön.

– A jelenlévők kivételével – tette hozzá Marcus.

– Nem azt mondom, hogy nem jelentettek volna veszélyt – mondta Madison –, de már tizenegy éve nem láttunk egyet sem. Az élet megy

tovább. Amúgy meg nyilvánvalóan vannak most nagyobb gondjaink is. Szerintem a Hangról fognak beszélni.

– Gondolom, rövidesen megtudjuk – biccentett Kira észak felé, ahol a sportcsarnok éppen kilátszott a fák közül. A Szenátusnak természetesen volt saját épülete, a valódi városháza, de az ilyen tanácsüléseket, amelyeken az egész városnak részt kellett vennie, a sportcsarnokban tartották. Ritkán töltötték meg, de a felnőttek azt beszélték, annak idején mindig megtelt, a régi időkben, amikor még sporteseményeket rendeztek ott. A Szakadás előtt.

Kira csak öt éves volt a Szakadás idején, nem sok mindenre emlékezett a régi világból, és még az emlékeiben is csak félig bízott. Emlékezett az apjára, a sötét arcára, a kócos, fekete hajára és a vastagkeretes, az ornyergére feltolt szemüvegére. Kétszintes házban laktak – majdnem biztos volt benne, hogy sárga volt –, és három éves korában tartottak neki egy születésnapi bulit. Nem voltak vele egyidős barátai, így hát egyetlen kisgyerek sem volt jelen, de apja barátai közül többen is. Emlékezett arra, hogy volt egy nagy játékdoboza, tele plüssállatokkal, és mindenkinek meg akarta mutatni, ezért hát lihegve és erőlködve áttolta az előszobába, ami az emlékei szerint jó félóráig tarthatott, bár tudta, hogy a valóságban nem lehetett ilyen hosszú az az idő. Amikor végre beért a dobozzal a nappaliba, és kiabálni kezdett, hogy mindenki nézzen oda, apja elnevette magát, megpirongatta, és visszavitte az egészet a gyerekszobába. Másodpercek alatt semmivé vált az a sok erőfeszítés. Kirát nem zavarta ez az emlék, sosem gondolt úgy az apjára, mintha gonosz vagy igazságtalan lett volna vele. Nem volt ez több emléknél, azon kevesek egyike, amelyet meg tudott őrizni a régi világbeli életéből.

A tömeg most már nagyon sűrű volt, összenyomódva haladt át a sportcsarnokot körbefogó fák között. Kira szorosan megfogta Marcus kezét, a másikkal pedig Madisonét, Haru meg mögöttük haladt, mint

egy élőlánc utolsó tagja. Átkígyóztak a tömegben, és találtak pár üres ülést – közel az egyik ajtóhoz, ahogy Marcus akarta. Kira tudta, hogy igaza van: ha Kessler szenátor ismét beindul, vagy ha Lefou szenátor belekezd a szállítási határidők ismertetésébe vagy bármi más unalmas dologba, ami abban a hónapban foglalkoztatta, jól jön majd, hogy könnyen leléphetnek. A kötelező részvétel egy dolog, de mihelyst vége lesz a fontos résznek, nem ők lesznek az egyetlen távozók.

Ahogy a szenátorok felsorakoztak a középen elhelyezkedő emelvényre, Kira kényelmetlenül forgolódott az ülésén, és azon gondolkodott, vajon igaza lesz-e Harunak. A szenátorok összesen húszan voltak, és Kira szinte valamennyit felismerte, bár nem tudta mindegyiküknek a nevét. Látott azonban köztük egy új embert is: egy magas, sötét, erős felépítésű férfit. Olyan volt a kiállása, mint egy katonatiszté, de egyszerű, civil öltönyt viselt. Valamit odasúgott dr. Skousennek, a kórház szenátusi képviselőjének, majd eltűnt a tömegben.

– Jó reggelt! – A hang átdübürgött a hatalmas termen, visszhangzott a hangszórókból és a plafonról. A sportcsarnok közepén megjelent Hobb szenátor óriási holoképe. Bár húsz szenátor volt, a tanácsüléseken mindig Hobbnak hagyták a vezető szerepet, ő mondta el a nyitóbeszédet és a bejelentések nagy részét. Annyi biztos, hogy ő volt a legsármosabb.

– Ezennel megnyitom a tanácsülést – folytatta Hobb szenátor. – Örülünk, hogy mindenkit itt üdvözölhetünk. Fontos, hogy mindenki részt vegyen a kormányzásban, és ezek a gyűlések a legjobb módja a kapcsolat fenntartásának. Először is szeretnénk külön köszönetet mondani a Long Island-i Védelmi Hálózatnak, konkrétan Stewart őrmesternek és a csapatának, amiért egész éjjel kézzel forgatták a generátorokat itt, a sportcsarnokban. Ahogy megígértük, ezek a gyűlések sosem vonhatnak el áramot a közösségtől. – Szórványos taps hallatszott, és Hobb kedvesen mosolyogva kívárta, hogy elhaljon.

– Rá is térünk az első napirendi pontra. Ms. Rimas, lenne kedves feljönni az emelvényre?

– Az iskolák – suttogta Kira.

– Ahogy mondtam – jelezte Haru.

Ms. Rimas volt az East Meadow-i iskolarendszer vezetője, amely az idők során egyetlen iskolává zsugorodott, most ezt igazgatta. Kira szájához tapasztotta a kezét, úgy hallgatta az idős asszony szavait, aki büszkén beszélt a tanárok munkájáról, a rendszernek az évek során elért sikereiről, és a nagy dolgokról, amelyeket az egykori diákok véghezvittek. Búcsúzás volt, diadalmas visszatekintés a kemény munkára és az elhivatottságra, de Kira valahogy mégis rosszul érezte magát az egésztől. Akárhogy is csúrik-csavarják a dolgot, akármennyire is igyekeznek a pozitívumokra koncentrálni, az volt a csúf igazság, hogy egyszerűen elfogytak a gyerekek. Bezárják az iskolát, mert nincs több gyerek. A tanárok elvégezték a feladatukat, de az orvosok nem.

A legjobb tudásuk szerinti legfiatalabb emberi lény egy hónap múlva tölti be a tizennegyedik életévét. Lehetnek ugyan túlélők más kontinenseken, de senkinek sem sikerült kapcsolatot létesítenie velük, és idővel a Long Island-i menekültek kezdték azt hinni, hogy egyedül maradtak. A legfiatalabb közülük egyben a legfiatalabb az egész világon. A fiú neve Saladin volt. Felhívták a színpadra. Kira nem tudta visszatartani a könnyeit.

Marcus átkarolta a vállát, és végighallgatták a szívből jövő beszédek és gratulációk sorát. A legfiatalabb diákokat gyorsított szakmai képzésre irányítják át, ahogy Haru megjósolta. Tízet vettek fel az orvosi előkészítőre, amelyet Kira éppen most fejezett be, egy-két év múlva ők is olyan gyakornokok lehetnek a kórházban, mint ő. Megváltozik addigra bármi is? Akkor is meghalnak még a csecsemők? Akkor is végignézik az ápolónők a halálukat, feljegyzik a statisztikai adatokat, és becsomagolják őket a temetéshez? Mikor lesz vége ennek az egésznek?

Ahogy a tanárok egymás után felálltak, elbúcsúztak és minden jót kívántak a tanítványaiknak, a csarnokon egyre jobban eluralkodott egy szinte áhítatos csend. Kira tudta, hogy mindenki arra gondol, amire ő is. Az iskolák bezárásával lezárták a múltat, végérvényesen tudomásul vették, hogy vége a világnak. Negyvenezer ember maradt a Földön, és nincs köztük egyetlen gyerek sem. És nem is lehet soha többé.

Az utolsó tanítónő halkan beszélt, könnyek között búcsúzott a diákjaitól. A tanárok is átkerülnek a szakképzésbe, új állás, új élet vár rájuk. Ez az utolsó tanárnő Saladinnal együtt az Állatbizottsághoz megy, ahol lovakat, kutyákat és sólymokat fog nevelni. Kira elmosolyodott. Ha Saladin felnő, legalább kutyák lesznek, akikkel játszhat.

Amikor az utolsó tanítónő leült, Hobb szenátor elhagyta a helyét, és a mikrofonhoz lépett. Nyugodtan állt a reflektor fényében, ünnepélyes, gondterhelt arca megtöltötte a csarnokot. Egy pillanatig kivárt, összeszedte a gondolatait, majd égszínkék szemével felnézett a közönségre.

– Ennek nem kellett volna megtörténnie.

A tömeg felmorajlott, mozgolódás hullámszórt végig az arénán, ahogy az emberek összesúgtak és egymásra néztek. Kira látta, hogy Marcus rápillant, szorosan megfogta a fiú kezét, és a szemét Hobb szenátorra szegezte.

– Az iskolának nem kellett volna bezárnia – folytatta halkan. – East Meadow-ban alig van húsz iskoláskorú gyerek, de a sziget más részein vannak még többen. Sokkal többen. Egy jamesporti tanyán él tíz, majdnem ugyanolyan fiatal gyerek, mint Saladin. Láttam őket, megfogtam a kezüket. Kértem, hogy jöjjenek be hozzánk ide, ahol biztonságban lennének, ahol a Védelmi Hálózat jobban tud vigyázni rájuk, de ők nem akartak. A felnőttek, a fogadott szüleik nem engedték őket. És alig egy héttel a látogatásom után, mindössze két nappal

ezelőtt az úgynevezett Nép Hangja megtámadta azt a tanyát. – Egy pillanatra megállt, összeszedte magát. – Kiküldtünk katonákat, hogy behozzanak mindent, ami megmaradt, de nagyon rosszat sejttek.

Hobb szenátor hologramja közelről nézett le a csarnokra, őszinte tekintete szinte átszúrta őket.

– Tizenegy évvel ezelőtt a Részlegesek megpróbálták elpusztítani minket, és átkozottul jó munkát végeztek. Erősebbnek és gyorsabbnak építettük őket, hogy mellettünk harcoljanak az Elszigetelési Háborúban. Könnyedén megnyerték azt a háborút, és amikor öt évvel később ellenünk fordultak, nem kellett nekik sok idő, hogy letöröljenek minket a Föld felszínéről, főleg azt követően, hogy ránk szabadították az RM-et. Mi, a túlélők, üres kézzel, testileg-lelkileg összetörve, reményt vesztetten érkezünk erre a szigetre. De túlélünk. Újjáépítettük. Kialakítottunk egy védelmi gyűrűt. Élelemre és oltalomra találunk, létrehoztuk az energiát, a kormányzást és a civilizációt. Amikor rájöttünk, hogy az RM továbbra is megöli a gyerekeket, bevezettük a Remény törvényt, abból a célból, hogy maximalizáljuk az esélyeinket egy új, RM-rezisztens emberi nemzedék megszületésére. Ennek a törvénynek és fáradhatatlan orvosi csapatunknak köszönhetően napról napra közelebb kerülünk ezen álom megvalósításához.

Hobb szenátor az emelvényen mellette ülő dr. Skousen felé biccentett, majd ismét felnézett.

– De időközben történt valami. Néhányan úgy döntöttek, hogy kívánnak közülünk. Néhányan elfelejtették, hogy az ellenség még mindig ott ólálkodik a kontinensen, figyel minket és vár, és megfélemlít az ellenségről, amely megtölti körülöttünk a levegőt, amely megtölti a vérünket, amely megöli a gyerekeinket, ugyanúgy, ahogy megölte oly sokunk családját és barátait. Mert egyesek úgy döntöttek, hogy az ellenség maga az a civilizáció, amelyet felépítettünk önmagunk védelmére. Még mindig harcolunk azért, ami a miénk, de most

már egymás ellen. Amióta két évvel ezelőtt bevezettük a Remény törvényt, a Hangok, ezek a banditák, ezek a magukat forradalmárnak hazudó gazemberek felégetik a tanyáinkat, kifosztják a boltjainkat, és megölik saját embertársaikat Istenem, a saját testvéreiket, szüleiket és gyermekeiket! Mert most már egyetlen család vagyunk, és nem engedhetjük meg maguknak, hogy egymás ellen harcoljunk. Akármi legyen is az indíttatásuk, akármi legyen is a hitük, a Hangok – nevezzük őket a nevükön, ezek a barbárok – egyszerűen be akarják fejezni azt, amit a Részlegesek elkezdtek. De mi nem hagyjuk. – Hobb hangja keményen, az eltökéltség erejével csattant. – Egyetlen nemzet vagyunk, egyetlen nép, egyetlen akarat. – Szünetet tartott, majd folytatta. – Vagy legalábbis annak kellene lennünk. Örölnék, ha jobb hírekkel tudnék szolgálni, de a Védelmi Hálózat tegnap éjjel felfedezte a Hang egyik akciócsoportját, amint kifosztották az egyik raktárunkat. Akarjátok tudni, hogy hol? Ki tudjátok találni, hogy hol?

Néhányan a tömegből bekiabálták a saját tippjeiket, főleg távolabbi tanyákat és halászfalvakat, de a hatalmas holokép csak szomorúan rázta a fejét. Kira ránézett a valóságos emberre, a reflektorfénnytől szinte fehérnek ható, viseltes barna zakóban álló apró alakra. Hobb lassan megfordult, ingatta a fejét, ahogy egyre több hely nevét kiabálták a sziget minden sarkából. Megállt, és a padló felé mutatott.

– Itt – mondta. – Nem messze innen, a sorompótól délre, a régi Kellenberg középiskolában. Nem volt erős a támadás, és különösebb vérontás nélkül sikerült megállítanunk, így hát talán nem is hallottatok róla, de akkor is tény, hogy itt jártak, közöttünk. Hányan laknak arra közületek? – Felemelte a kezét, biccentve buzdította a tömegben állókat arra, hogy kövessék a példáját. – Igen, te pont ott laksz, én is pont ott lakom, a közösségünk szívében. A Hang már nem az erdőben húzódik meg, hanem itt van East Meadow-ban, a közvetlen szomszédságunkban. Belülről akarnak szétszakítani minket, de mi nem hagyjuk!

– A Hang ellenzi a Remény törvényt – folytatta Hobb. – Zsarnokságnak, fasizmusnak, irányításnak nevezik. Ti pedig az egyetlen esélyünknek nevezitek. Ti jövőt akartok biztosítani az emberiség számára, ők a jelenben akarnak élni, és megölnék mindenkit, aki próbálja ebben megakadályozni őket. Ez lenne a szabadság? Ha van valami, amit megtanultunk az elmúlt tizenegy év alatt, barátaim, az az, hogy a szabadság felelősség, amit ki kell érdemelni, nem pedig engedély a gondatlanságra és az anarchiára. Ha egy napon a legnagyobb erőfeszítéseink és legmélyebb eltökéltségünk ellenére kudarcot vallunk, annak legyen az az oka, hogy az ellenségeink győztek le minket, nem pedig mi saját magunk!

Kira csendben hallgatott, a beszéd kijózanította. Nem örült annak a gondolatnak, hogy ilyen gyorsan teherbe essen – már alig két éve volt hátra, mielőtt elérje a korhatárt –, de tudta, hogy a Szenátusnak igaza van. A jövő a legfontosabb, és mindenképpen fontosabb annál, hogy egy lány habozik megtenni a következő lépést.

Hobb szenátor hangja halk, komor és elszánt volt.

– A Hang nem ért egyet a Remény törvénnyel, és úgy döntöttek, hogy gyilkossággal, lopással és terrorizmussal fejezik ki az ellenérzésüket. Jogukban áll nem egyetérteni velünk, a gond a módszereikkel van. Volt egy másik csoport, nem olyan régen, amely ugyanezeket a módszereket alkalmazta. Egy olyan csoport, amelynek nem tetszett, ami van, és amely a lázadás mellett döntött. Ők a Részlegesek. A különbség abban áll, hogy a Részlegesek gondolkodásra és érzelmekre képtelen, embertelen gyilkosok. Azért ölnek, mert erre építettük őket. A Hangok emberek, és bizonyos értelemben ettől még veszélyesebbek.

A tömeg morajlott. Hobb szenátor lefelé pillantott, köszörülte a torkát, majd folytatta.

– Van pár dolog, ami fontosabb nálunk – fontosabb a jelen korlátainál és a ma szeszélyeinél. Fel kell építenünk és meg kell védel-

meznünk a jövőt. És ha valóra akarjuk váltani ezt a jövőt, abba kell hagynunk a belső harcokat. Véget kell vetnünk a viszálynak, ahol csak nyomára lelünk. Újra meg kell bízunk egymásban. Ez az egész nem a Szenátusról és a városról, nem a városról és a tanyákról, nem egyik vagy másik kisebb csoportról vagy klikkről szól. Hanem rólunk. Az egész, egybeforrt emberiségről. Vannak odakint néhányan, akik szét akarnak szakítani minket, de mi nem engedjük!

A tömeg ismét felmorajlott, és ezúttal Kira is csatlakozott hozzánk. Ám miközben kórusban kiáltott a többiekkel, nem tudott szabadulni egy hirtelen félelemérzettől. Mintha jeges ujjak kotorásztak volna az elméjében.